

Arrest

nr. 138 194 van 10 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat B. CAMERLYNCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 29 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 14 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart verder een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in Songon-dorp, township Yindi, district Draya, prefectuur Chamdo, Kham, Tibet, Volksrepubliek China (VRC), waar u tot uw vertrek in 2008

woonde. U werkte er op de familieboerderij. Dan hebt u Tibet verlaten. Via de Reception Centra (RC) reisde u naar India. Van 2008 tot 2011 ging u naar school in Dharamsala. Daarna woonde u negen maanden op een andere plaats in Dharamsala. U deed er niet veel. U had er geen geldige verblijfsdocumenten meer. U kon ook geen papieren krijgen om terug te keren naar Tibet. Met het certificaat van de Soga-school kon u moeilijk werk krijgen en u besloot te vertrekken.

U vertrok op 28 augustus 2012 en reisde via Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 29 augustus 2012 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: uw groen boekje, Chinese ID-kaart, hokou, doc. van RC Dharamsala, document van Sogaschool, 9 foto's en het EMS-formulier van de u toegezonden documenten.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (groen boekje, Chinese ID-kaart, hokou, doc. van RC Dharamsala, document van Sogaschool; zie vertaling gehoorverslag) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: U. T. (geen familienaam), geboren op 20 januari 1988 en geboren te Songon-dorp, township Yindi, district Draya, prefectuur Chamdo, Kham, Tibet, Volksrepubliek China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS p. 3, 7-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2008 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast: Van 2008 tot 2011 ging u naar school in Dharamsala. Daarna woonde u negen maanden op een andere plaats in Dharamsala. U deed er niet veel, behalve werk zoeken en proberen om naar Tibet terug te keren. Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. U verklaart dat uw RC nog in India ligt, maar niet precies weet waar. U verklaart dat u uw RC na een jaar niet kon verlengen. Dit is niet aannemelijk. U stelt dat u men uw RC na een jaar niet wilde verlengen (CGVS p. 6). U weet niet goed waarom men dit niet wilde doen én vroeg geen hulp van de CTA. Het is dan ook niet aannemelijk dat u werkelijk deze problemen had. De CTA doet haar best om de Tibetanen met dergelijke problemen te helpen (zie documentatie COI De Tibetaanse gemeenschap in India – p. 11-13).

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u uw RC niet kon verlengen, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een geldige RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u geen [geldige] RC had en dan niets kan doen. Bovendien wil u naar Tibet teruggaan. Over uw verklaring dat u geen geldige RC zou hebben is al hierboven al aangetoond dat deze niet aannemelijk is. Het feit dat u uit India niet naar Tibet kan terugkeren is geen element van vervolging. U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u geen status van vluchteling zou krijgen in India doet daar geen afbreuk aan, immers blijkt uit de informatie van het CGVS dat u in India wel over heel wat rechten beschikte.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. U verklaarde geen geldige RC te hebben gehad wat impliceert dat u geen IC zou hebben gehad.

Echter op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Ten eerste is het zoals hierboven aangetoond niet aannemelijk dat u geen geldige RC had. Met een geldige RC is er geen reden om geen IC aan te vragen en te bekomen. Verder wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over het visum dat in uw paspoort zou gestaan hebben, wat niet geloofwaardig is (CGVS p. 9). Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit,

reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis.

Ten tweede legde u in elk geval geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg, noch enig bewijs dat u geen IC zou hebben gehad.

Gelet op deze niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Eventueel bespreken van andere documenten dan de identiteitsstukken.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw groen boekje, Chinese ID-kaart, hokou, doc. van RC Dharamsala, document van Sogaschool, 9 foto's en het EMS-formulier van de u toegezonden documenten merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit en opleidingen, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten: “1. Identiteitsdocumenten verzoekster; 2. Attesten ivm aankomst als vluchteling in India op 13.02.2008 + attest school; 3. De kennisgeving van de bestreden beslissing dd. 14.08.2014 van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen; 4. Attest ivm kosteloze rechtsbijstand; 5. UNHCR, Commentaires du Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux projet de loi monocaméral et projet de loi bicaméral, 29 januari 2013, §60 ; 6. UNHCR, Commentaires provisoires du HCR sur la proposition de directive du Conseil relative à des norms minimales concernant la procédure d'octroi et de retrait du statut de réfugié dans les États membres (Document du Conseil 14203/04, Asile 64, 9 novembre 2004), 10 februari 2005, noot 18 (art. 26) ; 7. UNHCR, Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers (Lisbon Expert Roundtable, 9-10 December 2002); 8. Extract UNHCR: 'Destination Delhi' – p 7 ; 9. Tibet's stateless nationals II: tibetan Refugees in India – Tibet Justice Center – September 2011; 10. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR), Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde -Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 september 2013 ; 11. Bureau of Immigration, Extension of Visa: <http://boi.gov.in/sites/default/files/ExtensionVisa-12.pdf>; 12. Brief Tibet Office dd. 21.02.2014 aan Staatssecretaris voor asiel; 13. BCHV – 'Biedt India reële bescherming aan Tibetanen?' – maart 2014”.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota de volgende documenten: “1. COI Focus “China India Tibet - Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)”, 29 januari 2014; 2. 'Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR, februari 2003; 3.. COI Focus:

"China - Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland", d.d. 18 juni 2014; 4. COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen", d.d. 18 juni 2014".

1.3.3. Bij een schrijven van 10 december 2014 voegt de verzoekende partij nog een 'Affidavit' bij van 12 maart 2014.

1.3.4. Verzoekende partij legt een kopie van haar Chinese identiteitskaart en twee pagina's in kopie uit haar hukou voor (betreft de pagina van haar ouders en de pagina van haar broer en zichzelf).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich op de "*Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 + schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur; Schending van de zorgvuldigheidsplicht; Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending art. Art. 48/5, §4 Vreemdelingenwet*".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. Wat betreft verzoeksters algemene verwijzing naar “behoorlijk bestuur”, stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiverings-, redelijkheids- en de zorgvuldigheidsplicht concreet worden vermeld. Het komt niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te bepalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou kunnen bedoelen, derhalve wordt dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiverings-, redelijkheids- en de zorgvuldigheidsplicht, niet ontvankelijk aangevoerd.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.7. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst.

2.8. Verzoekster verklaart geboren te zijn op 16 augustus 1985 in Sogon, Yindo, Draya, Chamdo, Lhasa, TAR, China (VRC) en zou in 2008 naar India gegaan zijn. Verzoekster legt een kopie van een Chinese identiteitskaart neer, uitgegeven op 27 november 2007 en geldig tot 27 november 2017, zodat deze nog altijd geldig is. Verzoekster legt tevens kopieën van een hukou neer. Verzoekster legt aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor p. 3, p. 7-8). Aldus kan middels Chinese identiteitsdocumenten worden vastgesteld dat verzoekster de Chinese nationaliteit bezit.

Verzoekster legt een origineel Green Book en een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala voor waaruit kan blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

2.9. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten, de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoekster is vertrokken naar India omdat zij de Dalai Lama wou zien. Hieruit kan op zich geen asielrechtelijke vervolging of risico op schade blijken. Verzoekster is evenwel naar de Chinese ambassade te Delhi gegaan om *“ik ging er om me in te schrijven, maar ze zeiden dat ik me niet mocht inschrijven, ze stopten veel mensen”* (gehoor p. 3). Indien hieruit geen subjectieve vrees kan worden afgeleid, noch kan blijken waarom verzoekster geweigerd werd door de Chinese ambassade, is aldus evenmin uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer mogelijks in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten kan komen te staan, temeer gezien verzoekster verklaart dat haar broer *“ze ontdekten dat hij veel telefoontjes kreeg uit India, hij werd op een avond gearresteerd, het was in 2008”* waarbij hij beweerdelijk 9 maand zou zijn opgesloten (gehoor p. 4).

2.10. Hoe dan ook verzoekster betwist geenszins dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen sedert 2008 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.11. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.12. Noch uit artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, noch uit de Memorie van Toelichting bij dit wetartikel blijkt dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde is voor de toepassing van het concept eerste land van asiel. Artikel 48/5, § 4 stelt immers duidelijk dat ofwel bescherming moet worden geboden in de vorm van de vluchtelingenstatus of 'anderszins reële bescherming'. Voorts definieert de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 Vreemdelingenwet 'reële bescherming' als *"Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over de reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat"*. Hieruit blijkt evenmin dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde is voor het bieden van reële bescherming. Dit is eveneens het standpunt van het UNHCR, zoals blijkt uit de 'Conclusies van Lissabon' betreffende 'effectieve bescherming' in de context van terugkeer naar derde landen die aan de verweernota worden toegevoegd. In deze conclusies wordt immers gesteld dat de mogelijkheid om zich te beroepen op de Vluchtelingenconventie in een derde land essentieel is, tenzij dit derde land in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie.

2.13. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoekster er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*) zodat verzoekster niet kan beweren dat er geen enkele bevestiging is in de Indische reglementering zelf. Dat deze niet meer publiek beschikbaar zouden zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. Bovendien kan hieronder blijken dat de Tibetaanse gemeenschap hiermee genoegzaam bekend is. Immers verzoekende partij kan niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India precair en slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat een RC een beperkte geldigheidsduur heeft en op de vervaldatum moet verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Er zijn, zo blijkt uit de toegevoegde informatie, bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.14. Verzoekster verklaart een RC te hebben verkregen in 2009, maar zou deze niet hebben kunnen laten verlengen omdat *"ik weet het niet, ik denk dat het geen goede was, ik kreeg het via een verklaring, ze willen er geen stempel op zetten"* (gehoor p. 6). Vooreerst is verzoeksters bewering frappant tegenstrijdig aan de bij het administratief dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat de verlengingen gemakkelijk verlopen en niet meer aan specifieke voorwaarden (werk, studies) gebonden zijn. Indien verzoekster het tegendeel beweert, dan dient zij dit gedetailleerd te kunnen toelichten en adstrueren, *quod non*. Voor zover hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, kan bovendien blijken dat verzoekster zelf tekort geschoten is nu zij nagelaten heeft een beroep te doen op de CTA (gehoor p. 6), de Tibetaanse regering in ballingschap, die volgens de objectieve informatie hier een zeer bemiddelende en constructieve rol opneemt bij administratieve moeilijkheden. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *"Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen"*

op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt" (zie COI Focus). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Verzoekende partij blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend. Verzoekster is volkomen ongeloofwaardig op dit punt, temeer zij meer dan drie jaar naar de Sherab Gatsel Lobling School is gegaan, waarbij kan verondersteld worden dat deze Tibetaanse onderwijsinstelling zijn studenten adviseert en helpt inzake verblijfsrechtelijke aspecten. Minstens kan vastgesteld worden dat verzoekster zelf ernstig in gebreke is gebleven de nodige inspanningen te leveren, desgevallend met behulp van de CTA. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.15. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De neergelegde affidavit is geen authentieke akte, maar een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag. Het bewijst geenszins dat de eenzijdige verklaring zelf waarachtig is. Bovendien geeft verzoekster geen toelichting over de persoon die de verklaring heeft afgelegd, te meer nu gesproken wordt over een zuster terwijl dit niet strookt met verzoeksters verklaringen.

2.16. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoeksters louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en worden tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoekster niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Aangaande de bewering dat het RC-beleid "*geen enkele garantie voor de toekomst*" geeft, toont verzoekster evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Het artikel waarin melding gemaakt wordt van de "verbeterde relaties tussen India en China" is niet nader geconcretiseerd. Het citaat uit stuk 11 heeft betrekking op de *student visa extension* zodat hieruit geen conclusies kunnen getroffen worden naar de uitgifte noch verlenging van RC's. Indien uit dit stuk tevens blijkt dat "*In the event of overstay foreigner is liable for prosecution under Foreigners Act 1946 and imprisonment up to 5 years with fine & expulsion from India*", dan heeft deze bepaling betrekking op een mogelijke verwijdering uit India, doch hier kan niet uit blijken dat erkende Tibetaanse vluchtelingen ook gedwongen uitgezet zouden kunnen worden naar China. Dat er geen enkele Tibetaan een aanvraag ingediend heeft bij het IOM om terug te keren, kan enkel adstrueren dat deze piste niet noodzakelijk is noch kan aan "off the record" uitspraken enige bewijswaarde worden verleend. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze zaken "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Overigens gelden de *Commentaires* van het UNHCR enkel als aanbeveling en hebben deze derhalve geen juridisch bindend karakter.

2.17. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refolement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refolement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refolementprincipe de

hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refolement een gangbare praktijk was, dit na 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refolement.

2.18. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten of niet-onderbouwde meningen van individuele auteurs dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van de situatie in India is manifest ongegrond.

2.19. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*" blijken dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel*". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

2.20. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaring dat zij niet meer over een RC zou kunnen beschikken, zodat evenmin geloofwaardig is dat zij niet over een IC zou (kunnen) beschikken. Verzoekster legt tevens ongeloofwaardige verklaringen over haar reisweg en reisdocumenten af. Verzoekster stelt dat het een Nepalees paspoort was, doch kent geen bijzonderheden over het visum (gehoor p. 9). Verzoekster stelt geen reisdocumenten te kunnen voorleggen omdat de smokkelaar deze inhield. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Daarenboven ziet de Raad hoegenaamd niet in waarom verzoekster wel een illegale reis zou opzetten, daarbij valse documenten kan aankopen en 800.000 IR betalen, maar geen enkele inspanning zou doen om met een eigen IC te reizen. Verzoekster is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en haar vage verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van haar beweringen. In zoverre verzoekster dan ook volhoudt dat zij haar documenten aan de reisagent heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de Central Tibetan Administration, een (duplicaat van zijn) IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India.

2.21. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: "*Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration (GOI) en geldt dus voor héél India.*" Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.22. Verzoekster brengt geen andersluidende informatie of documenten aan die vermag de conclusie van de Raad te wijzigen.

2.23. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.24. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.25. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK